

Evas børn

Da Adam og Eva var blevet jaget ud af Paradiset, måtte de bygge sig et hus på ufrugtbar jord og æde deres brød i deres ansigts sved. Adam arbejdede i marken og Eva spandt uld. Hvert år fødte Eva et barn, men de lignede ikke hinanden, nogle var smukke og andre grimme børn. Efter at der var gået lang tid, sendte Gud en engel ned på jorden for at melde Adam og Eva, at han ville komme ned og se, hvordan de levede. Eva var glad over Herrens nåde, gjorde pænt og rent i huset, smykkede det med blomster og strøede siv på gulvet. Derpå hentede hun sine børn, men kun de smukke. Hun vaskede og badede dem, redte deres hår, gav dem rene skjorter på og formanede dem til at opføre sig rigtig pænt, mens Vorherre var der. De skulle neje for ham, give ham hånden og svare beskedent og klogt på hans spørgsmål. Men de grimme børn måtte ikke vise sig. Det ene skjulte hun under noget hø, det andet under taget, det tredje i noget halm, det fjerde i kakkellovnen, det femte i kælderen, det sjette under et kar, det syvende under et vinfad, det ottende under sin gamle pels, det niende og tiende under det stykke tøj, som hun lavede klæder af, det ellefte og tolvte under det læder, hvoraf hun lavede sko. Hun var netop blevet færdig, da det bankede på døren. Adam kiggede ud af sprækken og så, at det var Vorherre. Ærbødig åbnede han døren, og Gud trådte ind. De smukke børn stod på rad, nejede, gav hånden og knælede ned. Herren velsignede dem, lagde sin hånd på den førstes hovede og sagde: "Du skal blive en mægtig konge." - "Du skal blive fyrste," sagde han til den anden, og til den tredje: "Du skal blive greve," til den fjerde: "Du skal blive ridder," til den femte: "Du skal blive adelsmand," til den sjette: "Du skal blive borger," til den syvende: "Du skal blive en lærd mand." Således gav han dem alle sin rige velsignelse. Da Eva så, at han var så mild og god, tænkte hun: "Jeg vil hente mine grimme børn, måske velsigner han også dem." Hun fik dem nu frem fra høet, halmen og ovnen og hvor hun nu havde skjult dem allesammen. Så kom de da ind, store, snavsede og pjaltede. Herren betragtede dem smilende og sagde: "Dem vil jeg også velsigne." Han lagde hånden på den første og sagde: "Du skal blive bonde." - "Du skal blive fisker," sagde han til den anden, og til den tredje: "Du skal blive smed," til den fjerde: "Du skal blive garver," til den

femte: "Du skal blive væver," til den sjette: "Du skal blive skomager," til den syvende: "Du skal blive skrædder," til den ottende: "Du skal blive pottemager," til den niende: "Du skal blive kusk," til den tiende: "Du skal blive skipper," til den ellefte: "Du skal blive bud," og til den tolvte: "Du skal blive gårdskarl så længe du lever."

Da Eva hørte det, sagde hun: "Hvor du uddeler dine gaver ulige. Det er dog allesammen mine børn, jeg har født dem, så skulle du være lige nådig mod dem allesammen." - "Det forstår du dig ikke på, Eva," svarede Gud, "mig tilkommer det at dele verden mellem dine børn. Hvis de nu allesammen blev fyrster og fornemme herrer, hvem skulle så dyrke korn, tærskle, male og bage det. Hvem skulle smede, væve, tømre, bygge, grave, sy klæder og sko. Enhver skal blive i sin stand, så den ene hjælper den anden, og de alle bliver ernærede som lemmer af det samme legeme." Og Eva svarede: "Tilgiv mig, Herre, jeg var for hurtig til at dømme. Din guddommelige vilje ske, også med mine børn."

* * *